

MESEK A NAGYVILÁGBÓL

Roland

Tartalom

Afrika

A csillagok szíve (busman mese)	4
--	---

Ausztrália és Új-Zéland

Az Uluru szikla legendája (ausztrál legenda)	10
A varázslatos horog (új-zélandi történet)	14

Amerika

A mágikus baba (észak-amerikai történet)	24
Az elvarázsolt rénszarvas (kanadai legenda)	32
A Tollaskígyó (mexikói legenda)	38
Hogyan lett a madaraknak színes tolluk? (dél-amerikai történet)	42
Az Amazonas legendája (brazil történet)	46

Ázsia

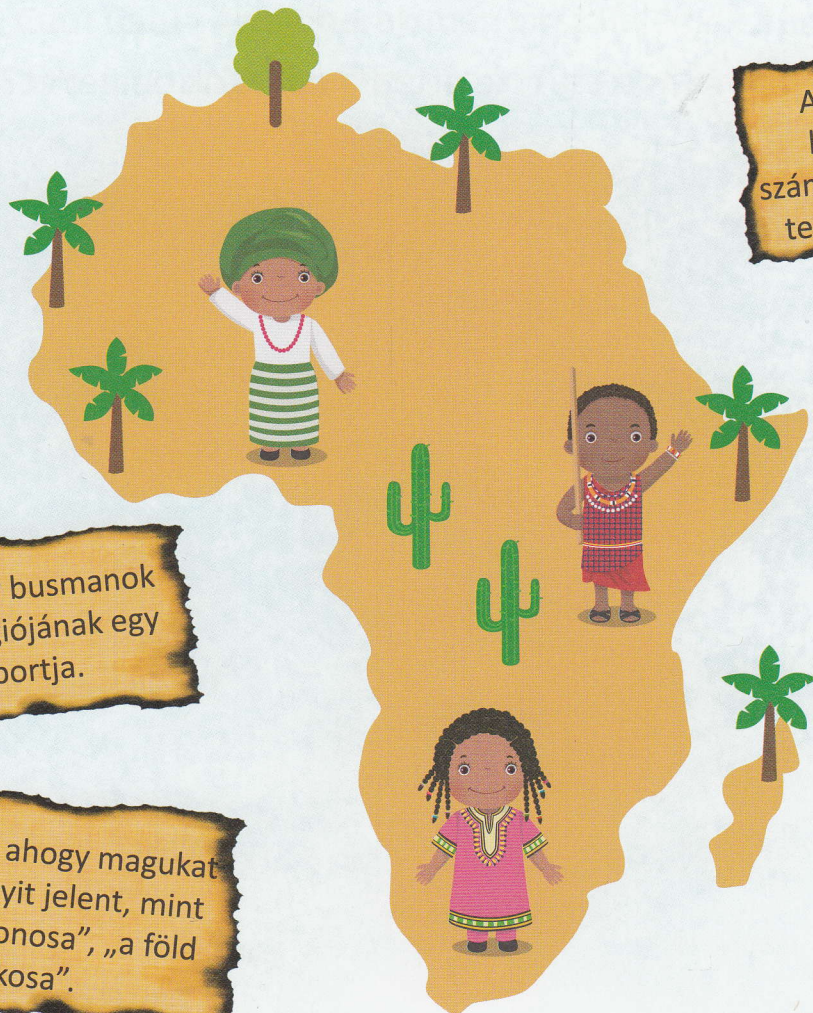
A táncoló teáskanna (japán történet)	52
A világra szóló mulatság (indiai történet)	57
Jeti, a himalájai szörny legendája (tibeti legenda)	64

Európa

Trisztán és Izolda (francia legenda)	72
Zeusz bossúja (görög monda)	79
A krakkói ördög (lengyel történet)	83
A csodaszarvas (magyar monda)	88
A brémai muzsikuskok (német mese)	96
Az elásott kincs (olasz történet)	110
Áprilisi tréfa (orosz mese)	118
Az elvarázsolt tündér (román mese)	121
A Loch Ness-i szörny (skót legenda)	136
Az engedetlen visszhangocska (spanyol mese)	140
A tizenkét hónap meséje (szlovák történet)	155

Afrika

Afrika a Föld második legnagyobb kontinense, és a második legnépesebb is. Sokféle lakói közül most a busmanoktól választottunk számotokra egy szép mesét. De előtte ismerkedjünk meg kicsit a busmanokkal!

A busmanok legnagyobb számában Botswana területén élnek.

A szanok vagy busmanok Dél-Afrika régiójának egy népcsoportja.

A „szan” szó – ahogy magukat nevezik – annyit jelent, mint „a föld tulajdonosa”, „a föld birtokosa”.

Nem törzsi közösségeket alkotnak, hanem különálló családokat.

A busman férfiak átlagos termete 140–145 cm, az átlagos testtömegük pedig csak 40,5 kg.

A busman nevüket a holland telepesektől kapták: „a bozót embere”, mivel éjszakánként a bozótosba húzódtak vissza.

A busmanok békés emberek, akik kerülnek az összeütközést, harcot.

Nomád-félnomád életmódot élnek, gyűjtögetéssel, vadászattal.

Nyelvük a kiejtésük során használt számos csettintőhangról híres.

A csillagok szíve

(busman mese)

Egy éjszaka a kunyhó előtt ültem a nagypapámmal, és hallgattuk a csillagok beszédét. Azt mondták a csillagok:

— Cau! Cau!

— Nagypapa, mondd csak, te érted a csillagok beszédét? – kérdeztem.

Nagypapám bólintott, és elmesélte nekem az emberek és a csillagok beszélgetésének a titkát:

— Amikor nagy az éhínség, a busmanok a csillagokhoz fohászkodnak, hogy adjanak a szívükből egy darabot. Hisz minden csillag olyan nagy, bizonyára tele vannak élelemmel. Igazán adhatnának hát a szívükből a szegény busmanoknak, hogy azok is jóllakjanak. Ilyenkor mondják a csillagok azt, hogy: „Cau! Cau!” Az emberek meg visszafelelnek nekik: „Cau!”

Elgondolkodtam a hallottakon. Egy kis ideig csendben üldögéltünk tovább, majd a nagypapám így folytatta:

Ausztrália és Új-Zéland

Ausztrália Földünk legkisebb kontinense.

Új-Zéland pedig Ausztráliától kb. 1500 km-re fekszik, ez egy két nagyobb és számos kisebb szigetből álló állam a Csendes-óceán délnyugati részén.

Most e két földrésről olvashattok egy-egy szép legendát.

Ausztráliának, mint országnak a hivatalos neve: Ausztrál Államszövetség. Ez az ausztrál kontinenst, Tasmania szigetét, és számos kisebb szigetet foglal magába.

Új-Zéland neve a bennszülött maorik nyelvén Aotearoa, melynek jelentése: „A hosszú fehér felhő földje”.

Az ausztrál név a latin terra australis incognita kifejezésből származik, melynek jelentése: „ismeretlen déli föld”. Nevét onnan kapta, hogy Ausztrália felfedezése előtt ezen a helyen egy földrészt gyanítottak, s azt jelölték is a térképeken. Miután felfedezték a szárazföldet, a feltételezés helyesnek bizonyult, így a kontinens az Ausztrália nevet kapta.

Ausztrália területe alapján a világ hatodik legnagyobb országa. Ausztrália fővárosa Canberra, és legnagyobb városa Sydney.

Ausztrália őslakosait úgy hívják: aboriginal. Ausztrál őslakosok azok az emberek, akiknek felmenői az ausztrál kontinensen illetve a Tasmaniában éltek az 1788-as brit gyarmatosítás megkezdése előtt.

Az ausztrál mitológia szerint az őslakosok óriás kenguruktól, vagy kígyóktól, vagy emuktól származtak. A teremtő lények dalaikkal alkották meg a tájat, keltették életre a növényeket, az állatokat és embereket. Miután a teremtést befejezték, beleolvadtak az anyagba, eggyé váltak a Földdel. Innen származik a totemek tisztelete.

A polinéziai bevándorlók a 13. század környékén telepedtek le először Új-Zéland szigetén, létrehozva az egyedi maori kultúrát.

A maorik Új-Zéland őslakos polinéziai származású népe. Őseik Délkelet-Polinéziából érkeztek valamikor 1300 előtt. A maorik Új-Zéland szigetein telepedtek le és sajátos kultúrát alakítottak ki.

A maorik harcosok voltak, sok háború adódott a törzsek között.

A Maori szó „normálisat”, „egyszerűt”, „természetest” jelent. A legendákban és más szóbeli hagyományokban a szó megkülönbözteti a normális embereket a szellemi világ tagjaitól.

A világ valamennyi népe között az emberi bőrdíszítés művészetét a polinéz népek vitték tökélyre. A nálunk meghonosodott tetoválás szó is polinéz eredetű: tatau.

Az Uluru szikla legendája

(ausztrál legenda)

Nagyon sok évvel ezelőtt, amikor még sem emberek, sem növények nem léteztek, a Föld teljesen sík és mozdulatlan volt. A végtelen sötét-ségben, a Föld legmélyén, a Szivárványkígyó mélyen aludt.

Egy nap azonban hirtelen felébredt, és hatalmas robajjal indult a fel-szín felé, vöröses port kavarva amerre ment. Ahogy a Szivárványkígyó teste a földön tekergőzött, nyomában hatalmas hegyvonulatok, és mély völgyek keletkeztek.

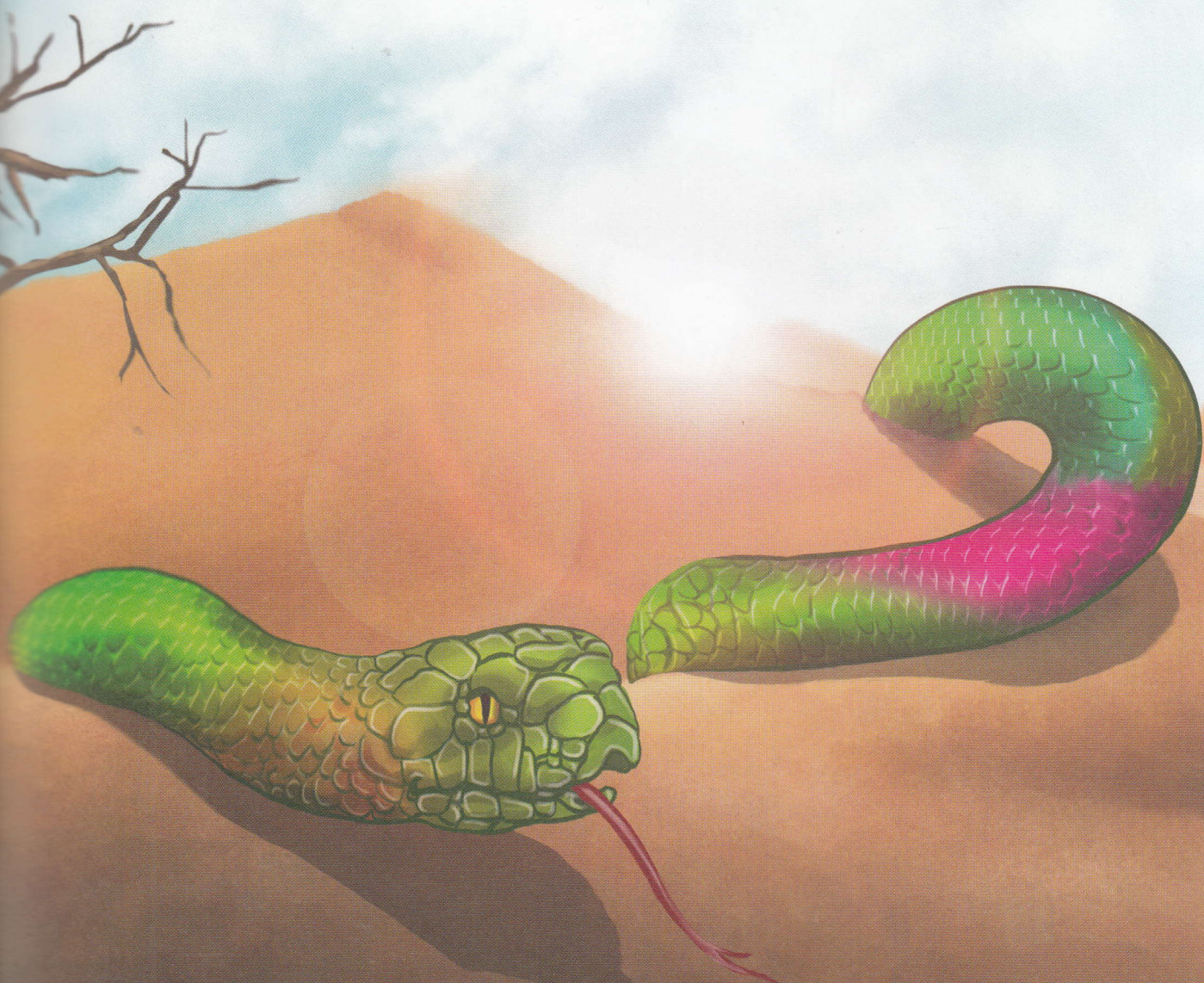

Ekkor elhatározta, hogy itt az ideje fényt és életet teremteni. Így a Nap és a Hold elfoglalta helyét az égen. Az égből alázúduló eső megtöltötte a kivájt völgyeket és hegyszorosokat. Így alakultak ki a tavak, a folyók és a tengerek.

Azok a helyek, amelyeken nem vezetett át a Szivárványkígyó útja, sivatagokká váltak.

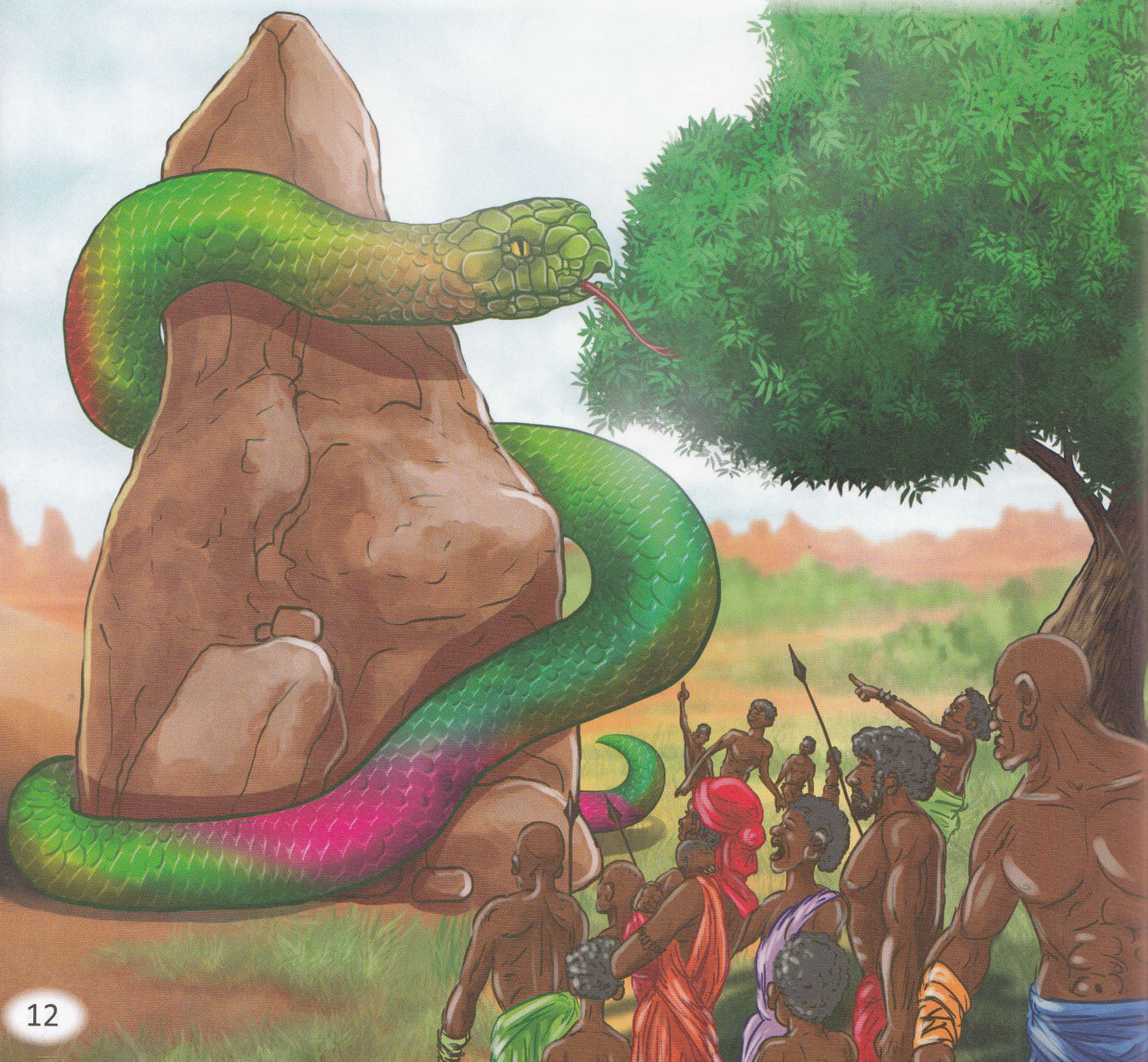
Ezután a Szivárványkígyó a felszínre hívta a Föld középpontjában élő lényeket, és sorra mindegyiknek nevet adott. Először az állatokat hívta, a papagájt, a denevért, az emut, a gyíkot, a koalát, a kengurut.

Az állatokat követték az első embertörzsek, az őslakosok. A Szivárványkígyó így szólt hozzájuk:

— Ez a ti földetek, amelyet soha nem kell elhagynotok. Éljetek békében az állatokkal, tiszteljétek a sziklákat, a fákat, a földet, hiszen mindennek lelke van! Adjátok át a tudásotokat a gyerekeiteknek, és óvjátok ezt a földet!

Egy napon a Szivárványkígyó a sivatagon ment keresztül Ausztrália közepén. A levegő annyira forró volt, hogy sem állat, sem ember, sem növény nem élt ott. Úgy gondolta, hogy jó lenne a sivatag kellős közepén elvetni egy magot. Elképzelte, hogy abból majd akkora fa kel ki, hogy lombkoronájával hús árnyékot nyújt majd az egész sivatagnak. A nap sugaraitól védve így majd ez a föld is termővé válik, virágok nőnek rajta, az állatok pedig benépesítik ezt a területet is.

Olyan csodálatos lesz, mint egy álom – gondolta.

Ebben a pillanatban, szinte varázsszóra a sivatag közepén feltűnt egy hatalmas mag, amelyre a Szivárványkígyó bőséges esőt küldött. Azonban ez a mag túl nagynak bizonyult, és hiába esett rá elég eső, nem fakadt meg. Idővel a mag megkeményedett, valóságos sziklává vált. Az őslakosok szent sziklaként tekintettek rá, és Ulurunak nevezték el.

A ritka nyári esőkben Uluru ma is ezüstszürke fényben tündököl. A békák összegyűlnek olyankor, az élet megáll egy pillanatra, és mindenki a csodára vár. Az őslakosok ma is azt mesélik, hogy a Szivárványkígyó, a vizek és az élet forrása, ott alszik az Uluru szikla tetején.

AUSZTRÁL MONDÁS:

***Az ember keveset tanul a győzelemtől,
és sokat a veszteségtől.***

A varázslatos horog

(új-zélandi történet)

Réges-régen Polinézia egyik szigetén, Taranga feleségül ment egy ott élő istenhez. Nagyon boldog volt, majd idővel négy erős, egészséges fia született.

